

بسوی اول ماه می!

بار دیگر اول ماه می فرا رسیده است. کارگران در سراسر جهان چون تنی واحد به حرکت در می آیند. میلیون ها کارگر فارق از رنگ پوست، نژاد، مذهب و بی مذهبی، تفاوت های ملیتی و ... بر اساس منافع طبقاتی مشترک همبستگی خود را با یکدیگر اعلام می کنند. طبقه کارگر در سراسر جهان تحت استثمار و فقر شدید تحمیل شده از طرف سرمایه داران به خیابان می آیند تا بار دیگر فریاد بزنند و به سرمایه داری نه بگویند. با وجود پراکندگی و تشتت درونی طبقه کارگر جهانی، کارگران با گوشت و پوست خود استثمار و نکبت جامعه ی سرمایه داری را حس می کنند و با شم طبقاتی خود هر روز کینه ی بیشتری نسبت به این مناسبات و روابط و طبقه ی حاکمه پیدا می کنند. ما یک طبقه ی جهانی هستیم، دنیا را می سازیم اما از کمترین امکانات و آفریده های دست و فکر خود برخورداریم. فاصله ی طبقاتی به چنان حدی رشد کرده که تنها هشت نفر در جهان نیمی از ثروت جهان را در اختیار دارند و اگر سیصد نفری که چند سال پیش سازمان ملل بعنوان ثروتمند ترین افراد دنیا آنها را معرفی کرد که بخش قابل توجهی از ثروت جهان را در اختیار دارند را نیز لحاظ کنیم، می بینیم که تمام ثروت جهان در اختیار عده ای قلیل از سرمایه داران است که ابزارهای قدرت را در اختیار دارند و ما را به این روز فلاکت بار انداخته اند. آنها دنیا را میلیتاریزه کرده و در جای جای جهان پایگاه نظامی و انبارهای تسلیحاتی دارند و با جنگ افروزی و رقابت برای منافع سیری ناپذیر خود چه فجایعی که نمی آفرینند. اینک در آستانه ی روز جهانی کارگر ما کارگران با مشت های گره کرده در هر جا که هستیم به خیابان خواهیم آمد تا سرمایه داری تا بن گنبدیده را به مبارزه بطلبیم. هر سال بر تعداد ما کارگران در اول می افزوده می شود و این نشان از پیشروی و آینده ایست که از آن ما خواهد بود. هر چه صفوف ما در اول می فشرده تر و بیشتر باشد امکان مبارزه علیه سرمایه داری نیز بیشتر می شود. اول ماه می روز ما کارگران است، به میدان می آییم تا آینده را و همه ی روزها را از آن خود کنیم.

اکنون در ایران در شرایطی مجدداً به استقبال اول ماه می می رویم که کارگران چند مرتبه زیر خط فقر قرار دارند و رژیم سرمایه داری اسلامی رو در روی کارگران در سی و چند سال گذشته از هر اقدامی علیه ما دریغ نکرده است. از اعدام و شکنجه کارگران پیشرو تا حمله به تشکل ها و اعتصاب شکنی ها، از فقر شدید و استثماری که بیشتر و بیشتر به ماتحمیل می شود تا کودکان خیابان و کارتون خواب ها و گور خواب ها و زنان خیابانی و ... دشمنی جمهوری اسلامی با طبقه کارگر ریشه در منافع سرمایه دارانه ی آنها دارد که اکنون ساختار آن دچار بحرانی فراگیر است. بحران حکومت فاسد سرمایه داری جمهوری اسلامی بیکاری وسیعی را به کارگران تحمیل کرده است.

اما با وجود تمام مشقات و موانع، کارگران مبارزه ای رو به پیش دارند و دست آوردهای زیادی داشته اند. جمهوری اسلامی قادر نیست تاریخ را به عقب بازگرداند و یا چرخ آن را از حرکت باز دارد. با وجود همه ی سرکوب ها و موانع موجود کارگران گام به گام پیش می روند. بیش از یک قرن است که کارگران در ایران مبارزه می کنند اما در چند دهه ی گذشته با وجود تمام افت و خیزها دست آوردهای قابل توجهی داشته اند. تشکل های کارگری با وجود سرکوب و بازداشت فعالین آنها، جای پای خود را محکم و چشم انداز ایجاد تشکل های کارگری بیشتری را ایجاد کرده اند.

مبارزه برای افزایش دستمزد همواره یکی از مطالبات اصلی طبقه کارگر در جهان و ایران بوده است. اما در ایران طی چند سال گذشته در شرایطی که فعالین کارگری رقم مشخصی را به عنوان حداقل دستمزد اعلام کرده اند، دور جدیدی از مبارزه کارگران شکل گرفته است. مطالبه ی حداقل دستمزد کارگران می تواند اجماع بیشتری در مبارزه علیه سرمایه داری ایجاد کند و در مقطع اول ماه می فرصتی دیگر فراهم شده تا کارگران مطالبه ی حداقل دستمزد را بیشتر با هم طبقه ای های خود مطرح کنند. امسال از طرف تعدادی از تشکل ها و جمع های کارگری جنوب رقم چهار میلیون تومان با توجه به سبد هزینه کارگری و مجموع دیگر واقعیت ها مطرح شد. دستمزد کارگری که در سیستم سه جانبه گرایی و قانون کار جمهوری اسلامی تعیین می شود هر سال کارگران را بیشتر به اعماق فقر فرو می برد. نهادهای دست ساخته ی جمهوری اسلامی برای تعیین حداقل دستمزد فاقد ذره ای اعتبار هستند. ما کارگران همانطور که ثابت کردیم به نیروی خود می شود تشکل ایجاد کرد به نیروی خود نیز می توانیم حداقل بخشی از دستمزد غارت شده خود را باز پس ستانیم. اگر مبارزه برای حداقل دستمزد در کنار دیگر مطالبات کارگری شتاب بگیرد نه تنها امکان عقب راندن سرمایه داران حاکم ممکن است، بلکه سرنگونی جمهوری اسلامی و حکومت سرمایه داران را نزدیکتر می کند.

با متشکل شدن بیشتر کارگران در تشکل های توده ای و با ایجاد حزب کارگری و با اوج گیری مبارزه طبقاتی با مطالباتی مشخص افق روشنتری پیش رو است. انقلاب کارگری و برقراری سوسیالیسم تنها راه ممکن برای خلاصی از این شرایط نکبت بار است. حکومت های ناسیونالیستی، سلطنتی، مذهبی و نئولیبرالی و ... هیچیک به جز تداوم سرمایه داری گنبدیده راه حلی نداشته و ندارند، تنها حکومت کارگری نان و آزادی را فراهم خواهد کرد.

نابود باد سرمایه داری!

زنده باد سوسیالیسم!

کمیته اجرایی اتحاد سوسیالیستی کارگری

آوریل ۲۰۱۷